

Prófécia

1. Hangja vigasztalás volt és nyugalom.
2. A megbékélés finom csipkéből szőtt perceit adta egy önmagától búcsúzó, megfáradt kornak.
3. Visszaállította a később születettek reményét arra, amire a régiek még nem gondolhattak, mert nem adatott meg a számukra.
4. A világ átalakul, és többé semmi, egyetlen szeglete sem fogja könnyen adni magát.
5. Visszatérnek a jelentősebb titkok, megbecsült lesz az idegenség, rejtélyes üzenetet hordoz majd minden törmelék, a halál pedig nem lesz egyéb, mint a testek közötti zsidongás.
6. Nem csak a tápláléklánc és a kultúra fog megváltozni.
7. Nem csak az ég színe változik meg, nem csak a Nap fog más fénnel ragyogni fölöttünk.
8. Az idegpályák finomabbak, megmunkáltabbak lesznek.
9. Néhány száz generáció, és az öntudat szellemmé válik.
10. Az egykor hatalmas város romjainak árnyékában tanyázó élet többé nem a Föld bőrbetegsége lesz.
11. Egyetlen, organikus egységet fog alkotni.
12. Egyetlen akarát lesz ezernyi formában, amely újfajta endokrinológiai szótárt tesz majd szükségessé.
13. Mert végül minden érezni fog.
14. Egy lesz minden mindennel, egyetlen élet, amely többé nem fordul önmaga ellen, mert határtalan lesz.
15. Egyetlen élet, amelyben többé semmi sem megy veszendőbe.
16. Egy folyamatosan önmagába pillantó kaleidoszkóp lesz, amely képes meghajlítani az időt.
17. És akkor majd képes lesz felelni a határain túl sodródó bálnak énekére is.
18. És miközben az utolsó emberek eljárják valahol a búzatáncot, az új teremtmények, ez az összefüggő, irtózatos, fenséges konglomerátum kinyújtózik a csillagok felé.
19. És nem pusztán kinyújtózik, de meg is érinti őket.

Kérdés és válasz

Egy kifelé csavarodó hajtás vagyok,
több szállal kötődöm a világhoz,
mint valaha gondoltam volna.

Mindig is kacsok és csápok ezrével
kapcsolódtam hozzá, csupán erőm nem volt,
hogyan ezt felismerjem.

Életem jelzőfény a világ északáján,
a világ pedig az én elváltozott testem
fölé borított lazúrkék sátorvászon.

Kérdéssé lettem magam előtt.
De mi lehet egyáltalán az a kérdés,
amire az a válasz, ami a kérdés volt?

A szem

A szem az agy része. A látószerv mutálódott agynyúlvány.
A szemem keresztül maga az agy van kitéve a világnak,
és cserébe az agy is közvetlenebbül szemlélheti azt,
amit elképzelnie és megteremtenie adatott.

Megmártóznak egymás kocsonyásan derengő húsában,
és a kettő, a kinti kép, és a már láthatóvá kódolt,
bent megképződő látvány egyaránt fenntartja
és gerjeszti egymást. Egyetlen, összefüggő élményben áll össze,

amit az anyag ideiglenesen szétválasztott egymástól.
Minden lépésünket kopár fák ágain gubbasztó
bagolycsoportosulások követik. A pocsolyákban dagonyázó,
ujjnyi vékonyságúra aszalódott táncolóegerek lesnek

minket csipás szemükkel. Maga a föld is rajtunk
tartja tekintetét, és szüntelen párolgásával,
a normális értékhez képest hétszáz százalékkal
teljesítő bőrlégzésével ad hírt kitüntető figyelméről.

Kezdődik

Miféle völgyekben haladunk előre?
Mivé nő fölénk a köd, és szaporodnak
a homorú gombák, az egyenletes tájak,
a metszett fű milliányi szála, keskeny
borsóhüvelye, a kíváncsi tekintetű,
konkáv égitestek, az apró, imádságra
kulcsolt kezek súlya a törmelék
szomszédságában, az égövi csonkagúlák
ipari hulladéka, a bolygóközi füllentések
és féltékeny aszteroidák, a komor üstökösök
színhátéka, a golyó mélyén rejlő ásvány
évezredes sóhajai, a cunamik, a felfekvések,
a tengeri árkok fénytelen kaleidoszkópja,
a magára hagyott városok, a fel nem fedezett
piramisok fel nem fedezett szobáikkal,
a tavakba omlott vaskolosszusok,
az asszír csontégetők néma asszonykórusa,
a műanyag képződmények hiperbolikája
a szív zenitjén, az önműködő szervek
a barlangok gyomrában, a fjordok sóhaja,
a sós víz a törődött ujjak között?

Állnak még a viskók északon, és lélegzik
a sivatag is a dűnéivel, zöldellnek az oázisok,
csöndes orkánok alatt simulnak egymáshoz
az elhagyott kőtemplomok, s a tornádók érintése
egy feltáratlan cseppkörendszer ismeretlen
bejáratait nyitja meg. Holdtölte világít
minden udvaron, minden kavics beszédes,
mert minden kavics az időről beszél
és az emberekről, minden, aminek
emlékezete van, az emberekről beszél,
minden állat az emberekről beszél,
és néha, tétován említik majd a kort,
amikor még minden más volt,
és az utódok nem hisznek majd nekik.

Nem hiszik, hogy a földek valaha is szürkék
és halottak voltak, és a talaj kietlen és meddő,
mely fölött lomha villámok járták az éjszakát,
és néma dombok fölött ébredt a hajnal.
Itt vagyunk megint, és itt maradunk,
mert a fodrozódó ég abalónja a mi
sosem volt vidékünk, a szótlán testvérek
álmai a mi történeteink, érintetlen trambulínok
a jelen tengerpartján, egy bomba,
amelyhez senki sem találja a detonátort,
örök veszélyérzet, veszély nélkül,
mert minden pillanatban csak bevégeződik,
anélkül, hogy vége lenne.

És mi tudjuk, ahogy itt fekszünk, tudjuk, hogy most
kezdődik el, igen, talán csak most kezdődik.

Az agy

Minden agy az idegenség hordozója.
Csendben göcögnek a sztalaktitok sűrűjében,
kihámozva magukat a méhlepény melegéből,
mit sem tudva arról, kinek a testéből születtek újjá.

Mit sem tudva arról, hogy alig néhány
évvel korábban mi terült el ezeken a helyeken.
Hogy kitől örökölték tágas, monokróm játszóterüket.
Az önanalízis mindig egy rendkívüli térelményel veszi kezdetét.

A parton végig, amerre csak ellátni,
fotoszintetizáló emberek állnak,
és figyelik az eseményhorizontot.
Csendes túlélők, a város utolsó tanúi,

varázslatos géntérképek, amelyekből kirajzolódik
egy-egy kerület alaprajza. A testük szarkofág,
amelyben bebalzsamozva álmodja álmait az ész.
A kozmosz egy halálos tetraéder,

és az ő kontinensük óriásira duzzadt
Schrödinger-doboz. Az agy a csillagok
tüzeiben fogant, és örökké élni fog.
Mindenki megtalálja helyét a Napban.

■ **Sirokai Mátyás** (Tapolca, 1982): költő, zenész. Legutóbbi verskötete: *A káprázatbeliekhez* (Libri, 2015.)

Bartók Imre (Budapest, 1985): író. Legutóbbi munkái: *Alfonz és az úrlények* (gyermekkönyv, Babilon, 2015), *A kecske éve* (regény, Libri, 2015), *Goebbels* (dráma, JAK, 2015).